

den tilsigter. Efter min Mening tilsigter den at give de smaa en Lettelse, men det er ikke det, som vil blive Følgen. Naar man tænker sig en Husmand eller en lille Gaardmand fra en Hedelod, som ligger op imod Jernbanen, og dennes Værdi er fastsat til et samlet Beløb, vil han af dette samlede Beløb faa fradraget omtrent 3 Kr. i sit Værdistigningsbeløb. Man tænke sig nu f. Eks. en Værdistigning af 1000 Kr., saa vil han skulle svare en Skat deraf paa 15 Kr. og faa et Fradrag af 3 Kr. Men sælger han nu dette Stykke Jord til 5 forskellige andre, som have bygget derpaa, er Følgen den, at denne Handel fuldstændig ophæver Værdistigningen, saaledes at disse 5 ikke komme til at svare en eneste Øre. Det tror jeg er uheldigt, thi det er jo de smaa Lodder, man skal have Gevinst af. Hvis denne Lov, som er en Lov af en særlig Beskaffenhed, ikke netop tilsigtede at faa fat i Byggegrunde, tror jeg for Resten aldrig, at den var kommen frem. Jeg tror, at det er Grundtanken i dette Forslag at faa fat i de store Værdistigninger, som findes omkring ved Stationerne; men da de finde Sted paa ganske smaa Parceller, er alene et saadant Afdrag som 3 Kr. slet ikke ubetydeligt; jeg tror, at Bestemmelsen vil virke akkurat i modsat Retning af det, man har tilsigtet.

Saa kommer jeg til § 6. Om ærede Medlemmer huske det, var Lovforslaget fra Begyndelsen formet saaledes, at der var bestemt en Afdragsret i Værdistigningen af 10 pCt. Det blev i Folketinget forhøjet til 20 pCt., altsaa et Afdrag, som skulde gælde for alle Ejendomme. Da Lovforslaget kom herop i Landstinget, blev der af enkelte Medlemmer talt om, at det muligvis var lidt rigeligt med disse 20 pCt. Afdrag, men jeg hørte dog ikke en eneste, som tænkte paa, at Afdraget helt skulde slettes. Jeg tror, at det er en ganske heldig Bestemmelse med disse 10 pCt. Afdrag. Forholdet er jo det, at der er anlagt en Masse Baner, som ingen som helst Skat have svaret, og Forholdet er desværre saaledes, at der ved disse Baner endnu er en hel Del Værdistigning, som heller ikke ved det nærværende Lovforslag bliver beskattet. Derfor mener jeg, at det var simpel Retfærdighed for de Egne, som nu skulle ind under denne Beskatning, at de fik et fælles Afdrag, som i nogen Maade kunde opveje den ubeskattede Værdistigning, som vil findes omkring ved de for længere Tid siden anlagte Jernbaner. Jeg tror, det var en simpel Retfærdighed mod disse, og desuden vilde det ogsaa simpli-

ficere og derved billiggøre Vurderingen i en ganske høj Grad. Naar man holder sig til dette, at man fradrager 10 à 15 pCt., vil der af sig selv komme en saadan Rayon, som der har været Tale om, idet man da ikke kommer ret langt ud fra Stationen, inden der er 10 pCt. Stigning, og da vilde Vurderingerne maaske gaa ned til $\frac{1}{10}$ af dem, som ellers vilde finde Sted. Skulle vi gaa til 20 pCt. Fradrag, hvad vilde saa Følgen blive? Man tænke sig f. Eks., at Mors faar en Jernbane. Vi skulle da vurdere hele Mors, thi der er da ikke det Hus eller den Gaard paa Mors, der ikke kan siges at have Fordel af et Jernbaneanlæg der. Holde vi os da til, at de 10 pCt. af Værdien ere forlods undtagne, vil det kun blive en Skat paa dem, der ere særligt begunstigede, paa en Maade en Skat efter stigende Skala, hvad jeg finder ganske naturligt. Den Mand, der faar en meget stærk Stigning af sin Ejendom, er dog bedre stillet, selv om han svarer en forholdsvis stor Afgift, end den, der kun faar en Stigning af f. Eks. 3 pCt. og selv beholder de 2 pCt., men maa afgive den tredie. Det synes jeg er saa klart, at jeg mener, det er den bedste Ordning, at vi holde os til det, der blev foreslaaet den Gang fra Regeringens Side, og som endogsaa Højre i Folketinget omtrent enstemmigt billigede, nemlig at vi skulde have et Afdrag; om det saa skal være 10 eller 15 eller 20 pCt., mener jeg, at vi senere kunne forhandle om.

For øvrigt undrer jeg mig en Del over Bestemmelsen i § 6, hvorefter Skatten kun skal gælde i 50 Aar, det forstaar jeg ikke. Jeg mener, at enten maa det være en Skat, som fortsættes igennem Tiderne, og ikke en tidsbegrænset Skat, eller ogsaa maa Skatten afløses med det fulde Kapitalbeløb. Her er Forholdet imidlertid saaledes, at saa længe Skatten ikke er endelig fastsat, saa længe som Vurderingen fortsættes, saa længe Skatten stiger, eller Værdistigningen forøges, forlanges der $1\frac{1}{2}$ pCt. af den Værdistigning, som har fundet Sted. Men naar 30 Aar ere gaaede, og man endelig har faaet Skatten fastsat, saa skal Skatten kunne indløses ved, at der indbetales et Beløb, som svarer til den efter 4 pCt. kapitaliserede Afgift, for den resterende Tid. Det tror jeg ikke er rigtigt, thi det har i alt Fald til Følge, at naar vi ere komne 30 Aar frem, kan en Værdistigning paa 100 Kr. afbetales med ca. 20 Kr., eller rettere sagt: saa længe Værdistigningen ikke er endelig fastsat, tager man et større Beløb, og naar den